

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΘΟΔΙΣΤΡΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΕΤΡΟΜΠΕΗΝ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΗΛΗΝ

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΖΑΚΥΝΘΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΝ ΤΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΑΞΙΔΙΟΝ ΑΥΤΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΤΕΡΑ ΤΟΥ ΜΑΡΟΚΟΥ

Ἡ ὁσία Λέλλα - Μιμούα

(Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν γαλλικὴν πρεσβείαν, ἣν παρ-
ακολουθεῖ καὶ ὁ συγγραφεὺς, ἀναχωρήσαντες ἀπὸ πρωῒας
ἐξ Ἑλ-Ἀραῦσ'χ, καὶ διαθάντες χώραν πλήρη δασῶν
καὶ βλαστήσεως, ἐσταμάτησαν πρὸς τὸ ἐσπέρας παρὰ
τὸ μανσωλεῖον τῆς ὁσίας Λέλλα Μιμούας, ἥς τινας διη-
γέται κατωτέρω ὁ συγγραφεὺς τὴν παράδοσιν):

« Ἐσταματήσαμεν ἐπὶ τινος τόπου, ἐγγὺς τῆς
Κουμπᾶς τῆς Λέλλα-Μιμούας-Ταγκενανούτ, ἔμ-
προσθιν τῆς ὁποίας ἀνὰ πᾶσαν τετάρτην τελεῖται ἡ πα-
νήγυρις Ἑλ-Ἀραῦσ'χ, ἥτις εἶναι ἡ μάλλον συνηθι-
σμένη τοῦ Γκαρπ. Ἡ Κουμπᾶ τῆς ἀγίας, περικυκλου-
μένη ὑπὸ κήκων, εἶναι χαριστάτη. Ὁμοιάζει ἐν τῶν
θελακτικῶν ἐκείνων εὐκτηρίων, τῶν τεθειμένων ἐντός
χλόης, ὅτινα ἀπαντῶσι συχνὰ ἐν ταῖς γαλλικαῖς
ἐπαρχίαις τῆς Προβηγκίας, ἀνακαλοῦντα διὰ τῆς
ποιητικῆς θεᾶς αὐτῶν θρησκείαν πλήρη μυστηριω-

δῶν ποιητικῶν συγκινήσεων. Ἀλλὰ τὸ ἀληθές εἶναι,
ὅτι καὶ ἡ περὶ τῆς Λέλλα-Μιμούας-Ταγκενανούτ
παράδοσις, ἀπέχει μακρὰν τοῦ νᾶ εἶναι ἐξ ἐκείνων,
αἵτινες προκαλοῦσι μελαγχολικὰς σκέψεις, ἢ ὠθεῖται
τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς αὐστηρὰς ἀρετάς.

Ἡ Λέλλα-Μιμούα ὑπῆρξε γυνή, συγχρόνως καὶ με-
γάλου κάλλους καὶ ἐξόχου εὐσεβείας. Ἡ καλλονὴ τῆς
τὴν προέτρεπε πρὸς τὸν ἔρωτα, ἡ δὲ εὐσεβεία τῆς
ἔτρεπε τὸ ἐρωτικὸν πάθος τῆς εἰς τινα μαρμαροῦτ
ἐξκουστὸν, τὸν Σιδί-Μπού-Σελχάμ, ὅστις ἐζῆ εἰς
τὸν αἰγιαλὸν τῆς θαλάσσης, εἰς τόπον ἐνθα σήμερ
ἵσταται ὁ Κουμπᾶς αὐτοῦ καὶ διατελεῖ ἀντικείμε-
νον γενικοῦ σεβασμοῦ. Ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ πα-
ρουσιασθῇ εἰς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ ἐκθέσῃ τὰς φλόγας
τοῦ πάθους τῆς, χωρὶς νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὸν κίνδυνον νὰ
διωχθῇ παρὰ τοῦ τόσο εὐσεβοῦς ἐκείνου ἀνθρώ-
που. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν θεὸν νὰ τὴν μεταμορ-
φώσῃ εἰς φοβεράν Αἰθιοπίδα, καὶ ἐν τοιαύτῃ μετα-
μορφώσει διατελοῦσα, μετέβη παρὰ τῷ Σιδί-Μπού-
Σελχάμ, καὶ τῷ προσηνέχθη νὰ τῷ μαγειρεύῃ τὰ
φαγητὰ του καὶ νὰ ἐκτελῇ τὰς οἰκιακὰς του ἐργα-
σίας. Πῶς ὁ ἄγνός ἀνὴρ ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ τὸ
στρατήγημα; Ἐδέχθη λοιπὸν ἀδιστακτικὰς τὰς ὑπο-
ρεσίας τῆς Λέλλα Μιμούας, στοχάζομενος, ὅτι θα
ἦτο δι' αὐτὸν ἀρκετὸν μαρτύριον, νὰ βλέπῃ διαρκῶς
τὴν φρικτὴν ἐκείνην ἀσχημίαν. Τῆς νυκτὸς ὅμως
ἐπελθούσης, ἡ Λέλλα Μιμούα ἀνίλαβε τὴν ἀληθῆ
μορφήν τῆς, περιεβλήθη ἅπασαν αὐτῆς τὴν καλλο-
νὴν — εἰς ἣν καὶ ἠρκέσθη ἀντὶ πάσης ἐνδυμασίας
— καὶ παρουσιασθεῖσα εὕτως εἰς τὰ ὄμματα τοῦ
Σιδί-Μπού-Σελχάμ, τῷ εἶπε: «Διὰ νὰ σέ ἀνταμείψῃ
ἐπὶ τῇ ἀγιότητί σου, ὁ θεὸς ἀπεφάσισε νὰ ἀποκτη-
σῃς ἀπὸ τοῦδε, ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, μίαν οὐρὶ ἐπου-
ράνιον, καὶ με στέλλει πρὸς σέ ἕως σοὶ παρίσχω ἐν
τῶν προτέρων τὴν γεῦσιν τῶν ἡδονῶν τοῦ παρ-
δείσου.»

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἅγιος μαρμαροῦτ διὸν
ἐδίστασε πλέον ἡδύνατο νὰ ἀρνηθῇ ὅτι τῷ προσε-
φίρην ὁ θεός; Τὴν ἡμέραν ἡ Λέλλα-Μιμούα μετα-
βάλλετο εἰς αἰθιοπίδα, τὴν δὲ νύκτα καθίστατο ἐρω-
μένη ἀξιολάτρευτος. Ὁ ἅγιος καὶ ἡ ἁγία ἐζησαν
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπὶ μακροὺς ἐνιαυτούς, μέχρι
τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀπῆλθον, ὅπως εἰς κόσμον κατ-
λίττερον τοῦ παρόντος, μεθυσθῶσιν καὶ πάλιν ἐκ τῶν
ἡδονῶν, ὧν ἀπῆλυσαν ἤδη κατὰ κόσμον ἐν τῇ πα-
ρούτῃ ζωῇ.

Παρά τῷ Σεῖκῃ "Ελ-΄Αμπυζι

Παρά τῷ Σεῖκῃ "Ελ-΄Αμπυζι ἐμυήθη ἐν τῇ ἐθιμοταξίᾳ τῶν μαροκινῶν ὑποδοχῶν. Εἶχομεν μεταβῆ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν, διότι ἔλαβε τὴν καλοσύνην νὰ ἔλθῃ εἰς συνάντησίν μας μετὰ λαμπρᾶς ἀκολουθίας. Μᾶς ἰδέχθη εἰς ἓν εἶδος δωματίου, πλατείᾳς ἡνεωγμένου ἐπὶ τινος κήπου ἐκ κιτριῶν καὶ πορτοκαλλεῶν. Προσκέφαλα καὶ τάπητες εἶχον στρωθῆ κατὰ γῆς, ὅπως δυνηθῶμεν νὰ καθήσωμεν ἢ νὰ ἐξκπλωθῶμεν, κατ' ἀρέσκειαν. Ὁ Σεῖκης ὅμως, ἐκάθητο ἐπὶ κακοτέχνου τινὸς εὐρωπαϊκῆς ἑδρας, με τοὺς πόδας ἐφ' ὀρθρμένους καὶ σαθροὺς, εἶχε δὲ φυλάξει παρομοίαν τινὰ ἑδραν καὶ διὰ τὸν κ. Φερῶδ. Ὁ κῆπος ἦτο πλήρης ἐξ ὀμίων ὑπηρετῶν καὶ στρατιωτῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἔλεγε τις ὡς ἐπίτηδες τοποθετηθέντας διὰ τὴν ἐπίδειξιν. Ἐνῶ ὁ Σεῖκης συνωμίλει μετὰ τοῦ κ. Φερῶδ, ἐν ὑποκείμενον σοβαρὸν, ἐνδεδυμένον πομπωδέστατα με ἱμάτια λευκά, ἐτοποθετήθη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ὅπως προσφέρῃ ἡμῖν τὸ τίτον.

Πρέπει νὰ καταστήσω γνωστὸν, ὅτι ὁ καφὲς ἐν Μαρόκῳ δὲν εἶνε ἐν χρήσει, καὶ ὅτι πικταχοῦ ἐνθι μετέβημεν, προσήνεγκον ἡμῖν τίτον. Θὰ ἔλεγε, ὅτι οἱ Ἀγγλοὶ διήλθον ἐντεῦθεν! Κεὶ ὅμως, πειθεῖ τις τὸν τουρκικὸν καὶ ἀραβικὸν καφέν, με τὸ καὶ μὴν του καὶ με τὸ ἀρωμαῖ του, καθότι τὸ μαροκινὸν τίτον εἶνε ποτὸν μετριώτατον. Ἀλλ' οἱ Μαροκινοὶ δὲν γνωρίζουσι τὸν τουρκικὸν ἢ ἀραβικὸν καφέν· ἐπὶ πλεον δὲ, καὶ δὲν καπνίζουσιν, εἰμὴ μόνον τὸ κί φ. Ἀνθρωπος ζήσας ἐν Ἀνατολῇ, ἀδύνατον εἶνε νὰ ἐκλάβῃ ὡς μουσουλμάνους· ἀνδρας, οἵτινες οὔτε καπνίζουσιν οὔτε πίνουσι καφέ. Ἐγὼ πιστεύω τοῦναντίον, ὅτι ἐξυπερβολικῶς ζήλου Ὁρθοδοξίας οἱ Μαροκινοὶ πράττουσιν οὕτω. Πρέπει ἐν τούτοις νὰ σημειώσωμεν, ὡς ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν, ὅτι τὸ μαροκινὸν τίτον, τὸ ὁποῖον καλεῖται ἀ τ α ῖ, συγκρινάται με μένταν καὶ με εὐώδη βοτάνην, ὥστε ἀπέχει ἀρκούντως τοῦ νὰ ὁμοιάζῃ τὸ ἀπαίσιον ἀγγλικὸν τίτον.

Ἴδου πῶς τὸ παρασκευάζουσι καὶ πῶς τὸ πίνουσι. Μόλις τὸ σοβαρὸν ὑποκείμενον, περὶ τοῦ ὁποῖου ὠμίλησα, ἐκάθησεν ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, εἰς αἰθίον δούλος ἐτοποθέτησεν ἔμπροσθέν του δίσκον, περιέχοντα σειράν κυπέλλων ἀρκούντως μικρῶν, δύο τετιοδόχας, ἐν ἀγγεῖον πλήρες μέντας καὶ εὐώδους βοτάνης, ἑτερον πλήρες τείου, καὶ ἐν κιβωτίδιον ζαχαρέως. Ἐτερος δούλος κατόπιν, πλησιάζας, ἔφερε κομψὸν τρίποδα ἄνωθεν τοῦ ὁποῖου ἐβράζεν ὕδωρ ἐντὸς χαλκοῦ σαμβορίου. Ὁ παρασκευαστὴς ἤρξατο νὰ μετρή ἐντὸς τῆς πλάτης τῆς χειρὸς αὐτοῦ τὴν ποσότητα τοῦ τείου, ἐν ἑκρινεν ἀναγκαίαν δι' ἐκάστην τετιοδόχην. Κατόπιν, διέταξε τὸν μαῦρον δούλον νὰ χύσῃ ὕδωρ. Τούτου γενομένου, ἐξελέξατο δύο γιγαντιαῖα τεμάχια σακχαρέως, τὰ ὁποῖα ἔθηκεν ἐντὸς τῶν τετιοδόχων. Ὅταν ἐνόμιζε τὴν στιγμὴν κατάλληλον, ἔριψε ποσότητά τινα τείου εἰς ἐκάστην τετιοδόχην, καὶ κατόπιν ἰδοκίμασε τὸ ποτὸν· προσέθηκεν εἴτα ὀλίγην ἀκόμη σακχαριν, ὀλίγον ἀκόμη τίτον, καὶ ἔδοκίμασε πάλιν. Οὕτω τὸ τίτον ἦτο ἑτοιμον· ἔχυσεν

αὐτὸ ἐντὸς τῶν κυπέλλων καὶ προσέφερεν εἰς τὴν ὀμήγυριν. Μετὰ τοῦτο, ἡ ἰδία ἐργασία ἐπανελήφθη καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἐκ τρίτου ἀπαρallάκτως. Διὰ νὰ φανῇ τις ἀδρόφρων, πρέπει νὰ πῇ τρία κύπελλα τείου, ἅπαντα ὑπερβολικῶς σακχαρωμένα.

Εἶδη βραχνιστηρίων ἐν Μαρόκῳ

Ἐν Μαρόκῳ ὑπάρχουσιν ἐν χρήσει δύο εἶδη βραχνιστηρίων φρικτῶν. Τὸ πρῶτον, καλούμενον τ ζ ε λ λ α μ π α ἐξ ὄλου, ἤθελε καταθέλξει Λουδοβίκον τὸν ΙΑ'. Γνωστὸν, ὅτι ἡ τ ζ ε λ λ α μ π α εἶνε τὸ κυριώτερον ἔνδυμα τῶν Μαροκινῶν, εἶδος μανδύου με βραχείας περιχειρίδας. Διὰ τινὰς καταδικάτους ἀντικαθιστῶσι τὸ ἔνδυμα τοῦτο διὰ ξυλίνου περιβλήματος ἀκριβῶς προσκροζομένου περὶ τὸ σῶμα, ἔχοντος δὲ ἔσωθεν ἡλίου· ὁδεῖς. Εἰς τὸ τοιοῦτο ξυλινὸν ἔνδυμα κλειόμενοι οἱ κατὰδικοι, ἀναγκάζονται νὰ στηρίζωνται διαρκῶς ἐπὶ τῶν ποδῶν αὐτῶν, διότι ἄμα ὡς ἐκτελέσωσι τὸ ἐλάχιστον κίνημα πρὸς μεταβολὴν τῆς σκληρᾶς ταύτης θέσεως, οἱ ὁδεῖς ἡλοι θὰ εἰσδύσωσι βαθείως ἐντὸς τῶν σαρκῶν αὐτῶν. Καὶ μένουσι λοιπὸν οὕτως ἐπὶ ἡμέρας καὶ νύκτας, μέχρις ὅτου ὁ θάνατος ἐπέλθῃ.

Τὸ ἕτερον βραχνιστήριον εἶνε ἐτι φρικτότερον. Λαμβάνουσι τὴν χεῖρα τοῦ βραχνιστομένου, καὶ χαράττουσιν ἐπ' αὐτῆς μικρὰς αἰματηρᾶς ἐντομὰς, ὥς πληροῦσιν ἅλατος· καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὸ ἀνοίγμα τῶν ἐντομῶν, εἰσάγουσι τὴν χεῖρα ἐντὸς διαβρόχου δερματίνης χειρίδος, ἥτις κατ' ὀλίγον ξηραίνουμένη συσφίγγεται περὶ τὴν σάρκα καὶ συντελεῖ εἰς τὸ νὰ εἰσδύωσιν ἀδικοῦτως βαθύτερον οἱ πόνοι, οἱ προξενούμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν ταῖς πληγαῖς ἅλατος. Φαίνεται ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο βραχνιστήριον θεωρεῖται ἐν γένει ὡς τὸ φρικτότερον πάντων. Διὰ νὰ σωθῶσιν ἐξ αὐτοῦ, πολλοὶ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τοῦτο θραύουσι τὰς κεφαλὰς των ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐν τῇ ἐξάψει τῶν φρικτῶν πόνων.

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

Οὐτε λέξις εἶχε ρηθῇ μετὰ τῶν. Ἡ Μαγδαληνὴ μόνη, ἡ μικρὰ τυφλὴ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὰς ψυχὰς των. Μετὰ λεπτότητα ἐξικρέτου καὶ παραδόξου ὀξυδερκειᾶς, εἶχεν ἐννοήσει τὴν διάστασιν τοῦ Ἐκτορος καὶ τῆς Γενεβιέθης. Ἐμάντευσε τὰ πράγματα κάλλιον παρὰ ἐὰν τὰ ἔβλεπεν. Ὅταν ἤκουσε τὸν Μοντβριὰν εἰς Λαμόν-Φαῖλλῷ, ἀνακλινόμενον τὰς συνήθεις ἀσχολίας καὶ ἡδονὰς αὐτοῦ, προσεκολλήθη, οὕτως εἰπεῖν, εἰς αὐτόν, παρακολουθοῦσα αὐτόν διὰ τῶν θω-